

Schoolziek

Jonas Boets

averbode

Anna Lems woont samen met haar ouders en haar broer Warre in het dorpje Eetgem. Ze houdt niet van sport, niet van groene groente en al helemaal niet van jongens die denken dat om het verst spugen een olympische discipline zou moeten worden. Wat ze heel graag doet, is op een ligbed in de zon luieren en een boek lezen, met haar fiets zo hard racen als ze kan en dansen – het liefst van al lekker ongecontroleerd, alle stijlen tegelijkertijd. Anna heeft eigenlijk een normaal leven. Dat vindt ze zelf toch ...

O ja, en haar broer is een robot.

DE ONTPLOFFING

Als mensen zich op een drukke plek bevinden, kunnen ze de geluiden zo filteren dat ze alleen hun gesprekspartner horen. Al het andere lawaai wordt naar de achtergrond verdrukt. Anna deed net hetzelfde toen een geweldige knal het huis deed schudden en beven. Ze zat naast haar beste vriendin Kaat op het bed in haar kamer.

‘Wat was dat?’

De ogen van Kaat waren zo groot als soepborden en haar handen trilden na van de schok. Anna keek haar onbewogen aan.

‘Wat?’

‘Die ontploffing!’

‘Welke ontploffing?’

Anna schudde het hoofd alsof haar vriendin raaskalde, terwijl de posters aan de muren van haar kamer langzaam loskwamen van de naschok. Kaat keek Anna bezorgd aan.

‘Heb je de knal niet gehoord? O nee, je bent doof geworden!’

Kaat ging op haar knieën op het bed zitten en bracht haar handen aan haar mond.

‘ANNA! HOOR JE MIJ?’

Anna legde haar handen op haar oren.

‘Ik hoor je wel. Ik ben niet doof.’

Ze reikte naar haar nachtkastje en haalde er een roddelboekje uit. Ze bladerde erdoor en hield halt bij de poster die in het midden zat.

‘Weet je wie er deze week in staat?’ probeerde ze de aandacht af te leiden.

Kaat legde haar hand op het boekje en schoof het weg.

‘Heb je echt niets gehoord?’

‘Begin je nu weer over die knal?’ zuchtte Anna. ‘Ik denk dat je verbeelding wat op hol slaat. Het is hier geen oorlogsgebied. Of ben je een spel aan het spelen?’

Anna zag aan haar gezicht dat Kaat begon te twijfelen.

De klap was nochtans enorm geweest.

Alles wat op Anna's bureau had gestaan, was eraf gevallen. Er waren barsten in het plafond en Anna zag ook wat rook op de gang. Maar ze moest Kaat overtuigen dat er niets was gebeurd. 'Nee, ik denk toch ...', begon Kaat. 'Ik bedoel, ik ben zeker dat ... alhoewel, misschien ...'

Anna sprong van haar bed en legde haar hand op Kaats arm. 'Weet je wat? Jij blijft hier en ik ga kijken wat er aan de hand is.' Kaat knikte, blij dat Anna de taak op zich nam om oorlogsreporter te spelen. Anna glipte door een kleine opening in de deur, om niet te veel rook de kamer in te laten. Ze kwam terecht in de hal, die meer op een sauna leek. Op de tast zocht ze de trap en voorzichtig ging ze naar beneden. Ze hoefde niet na te denken over waar ze moest zijn. De knal was uit de kelder gekomen. Ze was benieuwd wat er precies was gebeurd. Via de keuken liep ze naar de berging, waar de deur van de kelder zich bevond.

Anna opende de kelderdeur. Daarachter zat een grote, stalen deur. Ze tikte een code van zes cijfers in op het toetsenbord dat in het midden van de deur zat. De deur gaf een bevestigend piepsignaal en schoof langzaam open. Anna legde haar hand over haar mond en haar neus om de geur van verbrand rubber te weren. Ze daalde de trap af en stak haar hoofd in de kelder.

Het laboratorium van haar ouders was een grote ravage. De kasten lagen omver. De vloeistoffen die normaal gezien netjes geordend in hun bokalen zaten, plakten nu tegen de muren en drupten gestaag naar beneden. Op de centrale tafel stond een doorzichtige bak van kunststof en daarin zat een zwartgeblakerde doos. Dat was de oorzaak van de knal.

Anna's ouders zelf zaten zichtbaar uitgeput op een bank tegen de muur. Hun haren stonden overeind en hun gezichten waren grijs van het stof dat van het plafond naar beneden dwarrelde. Anna maakte er niet te veel woorden aan vuil.

'Kunnen jullie iets stiller zijn, alsjeblieft? Ik heb bezoek.'

IEDEREEN ZIEK?

Kaat was uiteindelijk naar huis gegaan met de gedachte dat de knal een hersenspinsel was geweest. Anna had al haar overtuigingskracht moeten gebruiken om ervoor te zorgen dat Kaat erover zou zwijgen. De rook die in het hele huis hing, stak ze op de slechte kookkunsten van haar vader, die net een stuk vlees te lang in de oven had laten zitten.

Anna liep door de gangen van de school, op weg naar de klas. Ze vond het soms wel lastig dat ze de activiteiten van haar ouders geheim moest houden. Voor de buitenwereld waren ze twee gewone wetenschappers, die zich bezighielden met saaie onderzoeken waar geen mens wat van snapte. Maar eigenlijk deden ze de gekste proeven in hun geheime laboratorium. Ze vonden dingen uit die verder gingen dan wat de geest kon bevatten. Anna had nooit iets anders gekend, dus ze vond het heel normaal.

Toen ze langs het kantoor van meneer Coninx kwam en allerlei jammerkreten hoorde, stopte ze. Ze keek de kamer in. Meneer Coninx was de directeur van de school. Een oude man met een hart voor kinderen. Hij leidde de school al zijn hele leven en Anna vermoedde dat hij er nooit afscheid van zou kunnen nemen. Ze herinnerde zich dat de school ooit een negatief rapport had gekregen over de veiligheid. Er zaten schroeven los bij de speeltuigen, de poort was nooit op slot en de speelplaats was meer een bouwwerf dan een speelplek voor kinderen. Meneer Coninx wilde toen meteen opstappen. Wie aan de school raakte, raakte ook aan hem. De kinderen vonden hem geweldig. Alleen al voor hem kwamen ze graag naar de school. En de directeur genoot met volle teugen van die populariteit. Hij vond zichzelf de beste directeur van het land.

‘Oké, mevrouw, dat begrijp ik. En wanneer komt hij terug? Pas over twee weken? Bedankt, dag.’

Meneer Coninx legde de hoorn op zijn telefoontoestel en onmiddellijk rinkelde dat opnieuw.

‘Met meneer Coninx. Ella is ziek? Ik geef het door.’

Zo volgden er nog drie telefoongesprekken tot meneer Coninx zijn toestel door de kamer gooide. Moedeloos legde hij zijn hoofd op tafel. Anna klopte zacht op de deur.

‘Meneer Coninx?’

De directeur keek niet op, maar antwoordde wel: ‘Ja?’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘O.’

Anna bleef even staan. Het was niet zo beleefd om een directeur terecht te wijzen. Dus wachtte ze een minuut, telde de tegels op de ouderwetse vloer, en dan deed ze het toch.

‘Ik wil het eigenlijk wel weten.’

Meneer Coninx kwam met een ruk overeind.

Zijn gezicht zag erg bruin. Hij schudde zijn hoofd heen en weer terwijl hij een ratelend geluid maakte. Anna deed een stapje achteruit.

Was de directeur wel helemaal gezond?

‘Iedereen is ziek’, zei hij met zijn handen boven zijn hoofd.

‘Alle kinderen blijven thuis. Ben jij ziek? Zeg niet dat je ziek bent!’

Hij wees dreigend met zijn wijsvinger naar Anna. Die keek hem verbaasd aan.

‘Ik ben niet ziek.’

Meneer Coninx kwam heel dicht bij Anna staan. Hij bestudeerde haar gezicht en haar armen, snuffelde er zelfs aan.

‘Nee, je bent niet ziek. Maar dat word je nog wel!’

‘Ik voel me goed, hoor.’

‘Dat zeggen alle kinderen die denken dat ze niet ziek zijn’, zuchtte de directeur. ‘En dan worden ze ziek. Waar moet het met deze school naartoe? Straks zijn er geen leerlingen meer.’

Hij draaide zich om, stapte naar zijn bureau en ging eronder zitten. Anna hoorde een zacht snikkend geluid. In stilte sloop ze weg.

Toen ze verder door de gang liep, keek ze uit het raam naar de speelplaats. Er waren heel weinig leerlingen, waar het op andere dagen een drukte van jewelste was. De school voelde akelig stil aan.

Dit was niet normaal.

'De helft van onze school was ziek', vertelde Anna 's avonds aan haar ouders.

Mama reageerde niet. Samen met Evi, haar secretaresse, overliep ze de plannen voor de komende maanden. Nu het labo voor een deel vernield was, moesten ze heel wat nieuwe materialen hebben. Mama had Evi niets verteld over de ontploffing. Dat hoefde niet, want ook Evi dacht dat ze normale wetenschappers waren. Geen gekke onderzoekers die regelmatig voor de politie of voor geheime diensten werkten.

'Wat zei je?'

Papa's hoofd kwam onder de dampkap uit. Hij proefde gretig van een lepel spaghetti'saus.

'Dat iedereen op school ziek is!'

'Dat is leuk.'

Anna schudde het hoofd. Haar ouders waren weer met andere dingen bezig. Luisteren deden ze niet. Ze stootte haar broer Warre

aan.

'Heb jij het ook gezien?'

Warre draaide langzaam zijn hoofd. Wie niet beter wist, zoals secretaresse Evi, zag gewoon een jongen die langzaam zijn hoofd draaide. Maar Warre was geen gewone jongen. Anna zag de radertjes in zijn hals werken om de draaibeweging te voltooien. En toch vond ze het heel normaal. Haar broer was een robot, en dan?

Haar ouders hadden een hekel aan mensen die niet sociaal zijn. Hondenpoep op de stoep, vuil op de straat, onverdraagzaamheid ... Een opdracht die daarmee te maken had, namen ze altijd meteen aan. Om extra werk te kunnen doen op locatie, besloten ze om iets te maken dat hen kon helpen zonder dat ze zelf altijd de deur uit moesten: een robot. Maar omdat ze vreesden dat mensen het raar zouden vinden om een robot door de straten te zien lopen, besloten ze hem te vermommen. Ze vonden het perfecte moment toen ze Anna kregen. De bevalling gebeurde thuis, ze was al voorbij voor de dokters er waren. En er bleek niet één kind te zijn, maar ook een tweede: Warre. Warre zag eruit als een normale baby, niemand merkte dat hij inwendig vol technologie zat. Elk jaar onderging Warre een volledige check-up: zijn software werd bijgesteld, hij groeide een beetje en werd steeds menselijker. Anna vond dat ze geen betere broer had kunnen hebben.

'Ik heb het opgemerkt, ja.'

'En wat vind je ervan?'

'Ik vind dat ongeveer veertig procent van de kinderen er niet was.'

Dat was typisch Warre. Zijn gevoelens waren kunstmatig en hij had het niet altijd gemakkelijk om ze te uiten. Als je zijn mening vroeg, kreeg je vaak een wetenschappelijk verantwoord antwoord.

'Ik vroeg geen wiskundige inschatting', zei Anna. 'Ik wil weten wat je denkt van het feit dat bijna de helft van de kinderen ziek is.'

Warre dacht even na.

'Dan vind ik dat dat niet normaal is.'

'Exact.'

VERDACHT

De volgende dag leek de school nog veel leger. Of zoals Warre het uitdrukte: 'Ik denk dat er nu bijna zestig procent van de kinderen niet is.'

In de klas van Anna en Warre zaten ze nog met tien van de twintig leerlingen. Hun juf gaf les alsof er niets aan de hand was. Al deed ze dat wel met een mondklapper aan. En ze had een scherm tussen haarzelf en de kinderen gezet, om zeker niet besmet te raken.

Tijdens de pauze leek het of ook Anna en Warre besmettelijk waren. Ze zaten helemaal alleen aan een tafel te eten. Alle andere kinderen bleven ver van hen vandaan.

'Waar zijn je vrienden?' vroeg Anna aan Warre.

Die haalde zijn schouders op, iets wat hij van Anna had geleerd.

'Ik weet het niet. Meestal zijn ze bij mij.'

Ze kwamen overeind en liepen door de eetzaal. Aan de tafels waar ze langskwamen, waken de kinderen telkens achteruit. Bij de keuken bleven ze staan.

'Kan ik iets voor jullie doen?'

De kok keek hen vragend aan en Anna moest meteen blozen. Seppe was sinds een paar maanden de nieuwe kok op hun school en hij was snel heel populair geworden. Bij de jongens, omdat hij heel lekker eten klaarmaakte. En bij de meisjes, omdat hij ... nou ja, heel lekker was. Als Anna tegen vriendinnen van een andere school over Seppe vertelde, wilden die meteen van school veranderen.

Anna schudde het hoofd en probeerde haar blik af te wenden van zijn lange bruine haar en zijn gebronsde gezicht. Het kostte haar moeite.

Naast haar was Warre zich aan het concentreren. Zijn blik ging de hele zaal rond. Hij scande de gezichten van de kinderen en vergeleek die met de databank die hij op zijn harde schijf had staan. 'Ik zie angst', zei hij. 'Ze zijn bang van ons.'

Anna speurde in het rond tot ze Kaat zag zitten. Haar beste vriendin zou toch niet bang zijn van haar? Ze wenkte haar. Kaat twijfelde. Anna wuifde nog een keer. Nu schoof Kaat van haar stoel.

Ze schuifde langzaam naar Anna toe. Ze bleef staan toen ze twee meter uit elkaar stonden.

'Kaat, wat is er aan de hand? Waarom loopt iedereen weg van ons?' Anna deed een stap naar voren. Kaat deinsde meteen achteruit.

'Ben jij ook al bang van mij?'

Kaat schudde het hoofd.

'Ik neem het zekere voor het onzekere. Alexander zegt dat jullie ervoor zorgen dat iedereen ziek is.'

'Wat?'

'Zijn vader heeft verteld dat je ouders een experiment hebben gedaan met een virus en dat dat nu alle kinderen aantast. Ze hebben alleen jullie beschermd. Dus jullie maken andere kinderen ziek, maar zelf blijven jullie gezond.'

Alexander Hemelaer zat in hun klas, maar hij was niet bepaald hun beste vriend. Eerder het tegenovergestelde, Anna kende niemand die ze minder leuk vond dan Alexander. En dat gold voor de hele familie. Zijn papa Frederic Hemelaer was ook een wetenschapper, maar hij was

altijd jaloers op Anna's ouders. Zij kregen volgens hem altijd de leuke opdrachten, terwijl hij het met de saaie onderzoeken moest stellen. Volgens Anna was hij ook gewoon saai.

'Dat geloof je toch niet?'

'Nee, natuurlijk niet', zei Kaat.

'Waarom sta je dan zo ver van mij?'

Kaat wist niet wat ze daarop moest zeggen. Ze glimlachte schaapachtig, deed dan alsof ze iets hoorde en draaide zich om. Anna balde haar vuisten. 'Dit gaan we niet zomaar laten gebeuren!'

DE UYUNI-BACTERIE

Anna keek naar het verwoeste labo in hun kelder.

'Hier gaan we niet veel kunnen onderzoeken', zuchtte ze.

Ze keek naar het staal bloed in haar hand. Ze had de hele schooldag gewacht tot er een nieuw kind werd afgevoerd. Tijdens de laatste speeltijd was het zover. Een jongen van een lagere klas zag helemaal rood en werd opgehaald door zijn ouders. Anna en Warre waren ernaartoe gespurt en hadden hem mee ondersteund. De jongen had nauwelijks gemerkt dat Warre een naald uit zijn pols had laten komen en een lichte prik in diens arm had gegeven. Nu hadden ze tenminste iets om te onderzoeken.

'Je onderschat mij', glimlachte Warre. 'Wat mama en papa kunnen, kan ik ook.'

Hij griste het staal uit Anna's hand en bracht het naar zijn mond. In één teug dronk hij het leeg.

'Jakkes, je bent echt een vieze broer', zei Anna.

Warre trok zijn T-shirt naar boven en haalde zijn navel eruit. Er bleef alleen een gaatje over.

'Maar wel een handige broer', voegde Anna er snel aan toe, terwijl ze naar hem knipoogde. Ze nam haar tablet en verbond die via een draad met de navel van haar broer. Die deed dienst als USB-poort. Ze wachtte ongeduldig tot het bloed verwerkt was in Warres binnenste. Al snel verscheen het resultaat op het scherm.

'De Uyuni-bacterie', las Anna. 'Nog nooit van gehoord. Weet jij wat het is?'

Warre dacht na. Of hij deed toch alsof. Anna wist dat hij in werkelijkheid het internet afschimde naar informatie.

'De Uyuni-bacterie komt uit Zuid-Amerika. Ze is genoemd naar een stad in Boliviaë waar ze voor het eerst voorkwam. Kan zware misselijkheid veroorzaken die dagen kan duren. De bacterie is niet zo besmettelijk.'

'Niet zo besmettelijk?' reageerde Anna. 'Hoe komt het dan dat de halve school er niet is?'

'Zestig procent zelfs, denk ik', zei Warre.

'Het is vast Hemelaer', negeerde Anna hem.

'Hij probeert de schuld op ons te schuiven, maar ik wed dat hij er zelf iets mee te maken heeft. Kun je zijn bezigheden van de laatste weken eens checken?'

Warre knikte. Hij zocht in alle documenten waar hij bij kon, van e-mails tot politieverlagen tot vliegtuigreserveringen. Anna zag aan zijn gezicht dat het moeilijk was om iets te vinden. Door de jaren heen had Warre gezichtsuitdrukkingen gekregen die hij zelf niet onder controle had. Hij was meer mens dan robot.

'Niets te vinden. Hij is het dorp niet eens uit geweest.'

'Misschien heeft hij iets besteld?'

'Ook niet, zijn mails gaan allemaal over saaie dingen.'

'Dan heb je in elk geval de juiste mails gecheckt.'

Anna dacht na. Ze moesten kunnen bewijzen dat er iemand anders achter zat, anders kregen zij en hun ouders de schuld.

'Alleen kinderen die op onze school zitten, worden ziek. Maar de bacterie is niet besmettelijk. Wat betekent dat?'

Daar hoefde Warre geen halve seconde over na te denken.

'Dat de bacterie in iets op school zit.'

OP HETERDAAD BETRAPT

Diezelfde avond nog hadden Anna en Warre postgevat aan de school. Anna had naar hun ouders geroepen dat ze naar de muziekles ging en dat Warre mee wilde komen luisteren. Heel veel tijd hadden ze dus niet.

'Wat zoeken we hier eigenlijk?' vroeg Warre.

'Dat zul je wel zien.'

Anna wilde niet toegeven dat ze geen idee had waarom ze daar zaten. Het was in elk geval beter dan thuis zitten.

Het wachten duurde lang. En er was geen enkel teken van leven op school. Wat had ze ook verwacht?

'Wist je dat de speelplaats 4812 tegels telt?' vroeg Warre plots.

'Warre, hou je hoofd erbij', sprak Anna vermanend. Ook al wist ze niet precies waarbij.

Na nog een halfuur wachten kwam Anna overeind. Het was tijd om naar huis te gaan. Ze trok aan Warres schouder, maar die gaf niet mee.

'Kom, Warre, we moeten gaan.'

'Wacht, daar!'

Warre wees naar twee koplampen die vanuit de verte dichterbij kwamen. Anna verschool zich onmiddellijk weer achter de struik waar ze zaten. De auto stopte voor de schoolpoort en een grote man stapte uit. Warre nam een scan van het silhouet.

'Seppe', fluisterde hij. 'Een match van negentig procent.'

'Maak daar maar honderd van', zei Anna. 'Die herken ik uit de duizend.'

De kok opende de schoolpoort, keek even om zich heen en glipte naar binnen. Anna en Warre wachtten enkele seconden en gingen hem achterna. Ze zagen Seppe nog net het schoolgebouw binnengaan. Bij de deur stopten ze. Ze gingen met hun rug tegen de muur zitten. Uit Warres oren kwamen twee kleine antennes. Hij tilde zijn T-shirt op en plugde de tablet in. Op het scherm verschenen allemaal wazige, gekleurde beelden van zijn warmtesensor.

'Hij gaat naar de keuken', zei Warre.

De manier waarop hij het zei, klonk heel onheilspellend. Maar eigenlijk was er niets speciaals aan een kok die naar een keuken ging. Een kok die een kooi van een leeuw binnenstapte, daar zouden ze meer van opkijken. Anna bestudeerde de beelden.

'Hij doet iets in het eten', zei ze.

'Ben je daar zeker van?' vroeg Warre.

Anna knikte. 'Kijk, hij neemt iets uit die zak en doet het dan in de bakken die op tafel staan.

Daar zit altijd het eten in dat 's middags geserveerd wordt.'

Ergens wilde ze het niet geloven. Kok Seppe was altijd vriendelijk tegen hen.

Waarom zou hij iedereen vergiftigen? Maar daders konden soms vreemde motieven hebben.

Ze moest voorbij dat schattige neusje en die mooie glimlach kijken.

Warre bekeek de beelden aan de binnenkant van zijn ogen.

'Iemand die 's nachts de school binnensluipt om aan het eten te prullen, is zeer verdacht.

99 procent kans dat hij de dader is.'

Anna stond op en trok haar broer overeind.

'Morgen vullen we ook het laatste procent in. Dan betrappen we hem op heterdaad.'

Warre en Anna waren zenuwachtig toen ze aan de deur van de eetzaal stonden. Anna zag zelfs zweetdruppels op Warres gezicht. Achter hen stond meneer Coninx.

'Denken jullie nu echt dat er iets gaat gebeuren?'

Ze hadden meneer Coninx meteen op de hoogte gebracht van hun ontdekking, maar veel geloofde hij er niet van.

'Ik ben er zeker van', antwoordde Anna.

Ze keek gespannen de eetzaal in. De meeste leerlingen waren klaar met eten. Voorlopig zagen ze er allemaal nog gezond uit.

'Daar', wees Warre.

Achter in de zaal wreef een meisje over haar buik. De kinderen naast haar zagen het gevaar aankomen en deinsden achteruit. Net op tijd, want een tel later vloog haar middagmaaltijd opnieuw over de tafel.

Meneer Coninx holde naar het meisje toe. Hij legde zijn hand op haar hoofd en trok die meteen weer terug, alsof hij zich verbrand had aan kokend water. Zijn gezicht veranderde van bruin naar rood

toen hij in de richting van kok Seppe keek.
'Ik denk dat hij ons nu wel gelooft', mompelde Anna.

WEER NAAR SCHOOL?

Secretaresse Evi zeulde met een grote glazen bokaal door de woonkamer en liep Warre bijna omver. Ze kon zich nog net op tijd inhouden en zette de bokaal op de salontafel. Anna zat in de zetel te wachten tot Warre klaar was om naar school te vertrekken. Voor een robot kon hij soms geweldig langzaam zijn.

'Sorry, Warre', zei Evi. 'Hier, neem maar een snoepje.'

Evi had altijd een zak snoepjes in haar handtas. En ook al was Warre geen klein kind meer, toch bleef ze hem geregeld een snoepje toestoppen. Warre nam ze altijd gretig aan.

'Ik kan niet geloven dat je al zo groot bent. Het lijkt gisteren dat je een kleine baby was.'

Warre bloosde. Hij wist nooit wat te zeggen als Evi zo iets zei.

Papa kwam de kamer binnen met een grote stapel strijk.

'Moeten jullie nog niet naar school?'

Anna sprong recht uit de zetel.

'Jawel, maar Warre treuzelt weer.'

Papa gooide de kleren in de zetel en tikte Warre op de schouder.

'Vooruit jongen, haast je dan wat. En ben je nu al aan het snoepen?'

Evi deed alsof ze niets te maken had met het snoepgoed en haastte zich met de bokaal naar de keuken. Warre nam zijn schooltas en liep achter Anna aan naar buiten.

'Je hoeft niet altijd de schuld op mij te steken!' zei hij als ze op hun fiets zaten.

'Ik was niet degene op wie we aan het wachten waren', reageerde Anna meteen.

'Oké, maar dan nog, ik bedoel ...'

Warre was niet goed in uitvluchten zoeken. Dus zweeg hij maar. Anna lachte terwijl ze achter hem aan reed.

Ze vond haar broer extra grappig als hij verward was, alsof er een storing in zijn bedrading optrad. Maar haar lach verdween toen ze op school aankwamen. De speelplaats was bijna helemaal leeg.

Aan de schoolpoort was meneer Coninx in de weer met een houten bord. Met dikke ijzerdraad bond hij het vast aan de tralies.

Aan de ouders die in zijn buurt stonden, legde hij uit wat hij aan het doen was.

‘Er zijn bijna geen leerlingen meer over. Ik kan niet anders dan de school sluiten.’

Warre en Anna keken elkaar aan. Kok Seppe was nu al enkele dagen weg. Meneer Coninx had hem op staande voet ontslagen. En toch werden er nog steeds kinderen ziek. Wat was er aan de hand?

‘Hier klopt iets niet’, mompelden Warre en Anna tegelijk.

Heel even wisten ze niet wat te doen. De school was gesloten. Normaal gezien zouden ze een gat in de lucht springen, want ze hadden een extra dag vakantie. Maar nu bleven Anna en Warre bedremmeld staan. Wat nu? Zou Seppe onschuldig zijn? De kans was groot.

‘We moeten weten wat er aan de hand is’, sprak Anna vastberaden. ‘Als Seppe er niets mee te maken heeft, is het onze schuld dat hij in de rats zit.’

Warre twijfelde. ‘Maar als we bewijzen dat het Seppe niet is, gaat iedereen weer denken dat wij erachter zitten. En mama en papa.’

‘Klopt. Dus moeten we de echte dader zoeken. Ik wil weten wat er in die keuken gebeurd is.’

Warre wees naar de schoolpoort, waar meneer Coninx bijna klaar was met zijn bord. Aan de stenen muur naast de poort hing een kleine camera.

‘Meneer Coninx heeft er zo veel hangen. Ik wed dat er ook een in de keuken hangt. Maar de poort is al dicht.’

Anna knikte naar de poort van de kleuterschool die aan hun school verbonden was. Die was maar half zo hoog als de poort waar meneer Coninx stond.

‘Ik ben misschien niet de lenigste, maar daar raak ik nog wel over.’ Ze draaiden hun fietsen en parkeerden die aan de tweede poort. Anna wierp een blik op meneer Coninx, maar die was druk bezig met de bezorgde ouders. En hij genoot duidelijk van hun aandacht.

Ze hielpen elkaar over de poort en zochten zich een weg naar de keuken. Warre wees naar een van de hoeken van het plafond, waar een kleine camera hing. Meneer Coninx gebruikte die officieel om te kunnen communiceren met zijn personeel. Maar Anna vermoedde dat hij hen ook gewoon wilde bespioneren.

‘Hebbes.’

Warre nam een stoel en zette die onder de camera, waardoor hij er net bij kon. Uit zijn pink verscheen een kleine schroevendraaier. Hij opende de camera. Zijn wijsvinger veranderde in een kabel die hij inplugde in het toestel. Hij liet de beelden binnenkomen en spoelde ze in een hoog tempo achteruit. Anna keek weer mee via haar tablet. ‘Daar! Wacht!’

Warre liet de beelden normaal afspelen. Ze zagen hoe kok Seppe op de bewuste avond bezig was in de keuken. En Anna beseftte snel dat ze toen een verkeerde conclusie had getrokken.

‘Hij gooit het eten weg!’

Seppe nam niets uit een zak om in het eten te doen, maar net omgekeerd. Hij nam het eten uit de bakken en gooide het in de vuilnisbak.

‘Hij wilde ons beschermen’, zei Warre.

Anna bestudeerde het scherm. Ze zag hoe Seppe zijn hoofd schudde, maar ook hoe zijn lippen bewogen.

‘Hij zegt iets. Kun je het geluid aanzetten?’

Warre draaide met zijn linkerhand aan een knop en de stem van Seppe galmde door de keuken alsof hij er echt was.

‘Stiller!’

‘Sorry!’

Anna concentreerde zich op de stem.

‘Roteten. Dat de kinderen zoiets moeten eten. Het smaakt verschrikkelijk. Ik zou het nog niet aan mijn hond geven.’

Anna tikte op het scherm.

'Hij heeft het over de sla. Ik vond al dat die anders smaakte.'

'Jij vindt sla nooit lekker', zei Warre.

'En ik heb duidelijk gelijk.'

Anna deed de ijskast in de keuken open. Ze nam een krop sla die in een plastic verpakking zat, terwijl ze met haar andere hand haar neus dichtkneep.

'Kijk hier, deze sla komt uit Bolivia! Wie laat er nu sla helemaal uit Bolivia komen?'

Haar ogen werden groot en ze zag dat Warre hetzelfde dacht.

'De Uyuni-bacterie!'

BOLIVIAANSE SLA

Mama en papa bestudeerden de krop sla nauwkeurig. Het had Warre en Anna wat tijd gekost om hen te overtuigen dat alle kinderen op school ziek werden door de sla. Maar uiteindelijk hadden ze toegegeven en de sla meegenomen naar hun deels vernieuwde laboratorium.

'De bacterie zit er inderdaad in', bevestigde papa. 'Hoe hebben jullie dat ontdekt?'

'Toevallig', haalde Anna haar schouders op. 'Ik vond dat de sla slecht smaakte.'

'Jij vindt altijd dat die slecht smaakt', merkte mama op.

'Waarom zegt iedereen dat toch altijd?' vroeg Anna met een pruilip, ook al wist ze dat mama gelijk had.

Ze hadden mama en papa nodig om te bewijzen dat er iets mis was met de sla. Niemand zou ooit twee kinderen geloven.

'En wie heeft die sla besteld?' vroeg papa.

Ook dat hadden Anna en Warre al uitgezocht.

'Meneer Coninx heeft tijdens de vorige vakantie een studiereis gemaakt naar Bolivia', zei Warre. 'En de bestellingen zijn allemaal door hem ondertekend.'

Anna had die ontdekking vreemd gevonden. Meneer Coninx deed alles voor zijn leerlingen. Waarom zou hij hen willen vergifigen?

Ook mama twijfelde.

'Meneer Coninx is zo populair', zei ze. 'Waarom zou hij de kinderen ziek willen maken? Er is maar één manier om dat te weten te komen.'

Meneer Coninx keek verschrikt op toen hij plots meneer en mevrouw Lems in zijn kantoor zag staan. Zijn benen, die hij op zijn bureau had gelegd, vielen naar opzij. Hij tuimelde bijna achterover. Anna en Warre keken mee via een kleine camera die papa in een knoop van zijn hemd had verwerkt.

'Dag meneer Coninx', zei mama vriendelijk. 'In het kader van een onderzoek zijn we smaaktesten aan het houden. Zou u hier even van willen proeven?'

Ze mikte een blaadje van de Boliviaanse sla op het bureau.

Mama hield niet van omwegen, ze ging altijd recht op haar doel af. De directeur krabde in zijn haar.

'Eh, goh, ik heb net gegeten ... Ik heb helemaal geen honger.'

'Geen probleem, u hoeft maar één blaadje op te eten', zei papa.

Meneer Coninx keek in het rond, op zoek naar een uitweg. Maar die was er niet.

'Weet u, ik lust eigenlijk geen sla.'

'U lust deze sla niet, bedoelt u?' vroeg mama. 'Waarom geeft u besmette sla aan de kinderen van uw school?'

Nu viel meneer Coninx echt van zijn stoel. Hij krabbelde weer overeind en dacht na.

'Is de sla besmet? Worden de kinderen daar ziek van?'

Papa sloeg hard met zijn hand op het bureau.

'Geen grapjes, meneer Coninx. U bent de sla persoonlijk gaan bestellen in Boliviaë. U wist dat er iets mis mee was.'

De directeur boog zijn hoofd, betrapt als een klein kind.

'Dus er zijn twee mogelijkheden', zei mama. 'U kunt blijven ontkennen en dan geven wij alles aan bij de politie. Of u zorgt ervoor dat alles weer in orde komt.'

Mama had eigenlijk geen zin om de politie erbij te betrekken, wist Anna. Daar kwam te veel gedoe aan te pas en hun laboratorium moest vooral geheim blijven. Als bekend zou raken dat de ontdekking daar was gebeurd, zouden mensen zich vragen kunnen stellen. Meneer Coninx twijfelde even en richtte dan zijn hoofd op. 'Ik wilde Seppe weg', mompelde hij. 'Hij was veel te populair. De kinderen keken niet meer naar mij om.'

'En dus vergiftigde u de hele school', zei papa.

'Ik wist niet dat het zo erg zou zijn', reageerde de directeur. 'Ik vond het erg dat alle kinderen zo ziek waren. Ik dacht dat het eten alleen slecht zou smaken.'

Anna bestudeerde de beelden. Ze had de indruk dat meneer Coninx de waarheid sprak. Hij gaf te veel om de kinderen om ze te vergiftigen. Maar hij wilde ook dat ze hem graag zagen.

'Ik zal ervoor zorgen dat Seppe terugkomt', zei hij zacht. 'En dat alle kinderen opnieuw naar school kunnen.'

'Daar rekenen we op', zei mama, zichtbaar opgelucht dat de directeur voor haar favoriete oplossing had gekozen. Anna en Warre staken hun hand op en klaptten ze tegen elkaar.

FAVORIETE BROER

Een week later zat Anna nog steeds aan tafel, terwijl de anderen al in de zetel naar televisie aan het kijken waren. Op haar bord lag een berg sla en ze vertikte het die op te eten.

'Ik voel me al een beetje misselijk!' riep ze naar de woonkamer. 'Zijn jullie er zeker van dat de sla niet uit Boliviaë komt?'

'Geen excuses, bord leeg eten!' riep papa terug.

Op school was alles weer normaal geworden. De directeur had openlijk toegegeven dat de sla besmet was en had meteen alles laten vernietigen. Kok Seppe was opnieuw aangenomen en langzaam maar zeker waren alle kinderen weer naar school gekomen.

Maar één ding was niet veranderd. Anna haatte sla nog steeds als de pest. Toen Warre de keuken in kwam, lachte ze poeslief naar hem. 'Warre, heb ik jou vandaag al gezegd dat je mijn favoriete broer bent?'

Warre dacht na.

'Volgens mij nog niet.'

'Wel, je bent echt mijn favoriete broer.'

Warre nam een blikje frisdrank uit de ijskast.

'Ik? Echt? Je favoriete broer?'

'Natuurlijk', kraaide Anna. 'Mijn aller-aller-allerliefste broer.'

Warre legde zijn hand even op haar schouder. Op zijn gezicht vormde zich een glimlach.

'Dat vind ik echt fantastisch. Jij bent ook mijn allerliefste zus.'

Gelukt, dacht Anna en ze opende haar mond om haar volgende vraag te stellen. Warre was haar echter voor.

'Maar die sla eet je zelf maar op.'